

Выходить во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы (крóмъ рукожыхъ свята) о 4-ой год. попох. Литер. додатокъ „Библиотекна найзидм. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. архушъ кождого 15-го и послѣднего дня кождого мѣсяца.

Редакция, администрация и екопедия адъ Ч. 44 улицы Галицка.

Всѣ листы, посылки и рекламация належитъ переосылати Гôдъ адресомъ: редакция и администрация „Дѣло“ Ч. 44 ул. Галицка.

Рукописи не вьортуются толькô на поперодие второра жонье.

Поодинокое чпело стоить 12 кр. а в. Оголошеня принимаютъ по цѣнѣ 6 кр. а в. ôтъ одного строчки печатной.

Рекламациямъ неопечатанымъ вôдльнй ôтъ порта. Предплату належитъ переосылати франко (наблудуше почтовымъ переказомъ) до: Администрация часописна „Дѣло“ ул. Галицка, Ч 44.

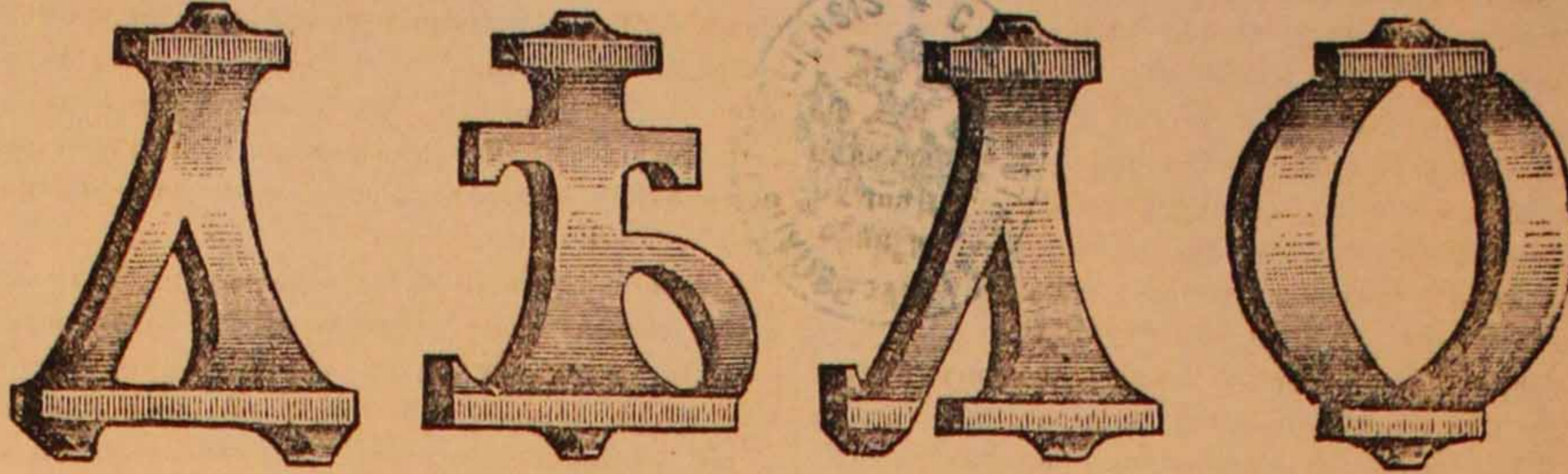

Table with subscription rates for 'Дѣло' in different regions (Austria, Russia, Galicia) for various durations (yearly, quarterly).

Вн. Читательствъ въ Россіи просимо мати на уважѣ, що въ вымовѣ л=ji, ô, á=i, и (въ оерединѣ и на концѣ слôвъ) =ы, и (на початку слôвъ и по самогласныхъ) = і, ô (на початку слôвъ) = иі.

„Просимо о надсыланье предплату на IV четверть року и о вырôвнанье давнѣйшихъ рахункôвъ.“

Куда мы идемо ?

II.

Нема нѣчого шкôдливѣйшого для розвою жита народа, якъ утрата вѣры въ свои власнй силы и спекуляція на чужо помôчь. Навѣть въ пайкритичнѣйшихъ хвиляхъ свои исторіи народъ не повиненъ терати енергii и вѣры въ свою живучôсть и въ свою побѣду, а повиненъ напругати всѣ свои силы, чтобы скрѣпитись, удержати свою народну индивидуальность и бути розумнымъ та щасливымъ хозяиномъ у власнй хатѣ.

Мы, — якъ впрочѣмъ звѣстно нашимъ читателямъ, — все стоимо за тымъ именно поглядомъ, що намъ не озиратися нѣ на кого, анѣ на Полякôвъ, анѣ на Россію, анѣ на Нѣмцѣвъ, — а спустакатися единомъ на самыхъ себе, скрѣпяти числово и морально ширю-патриотичну народну интеллигенцію, а въ борбѣ противъ жидôвско-польскои та румынской шляхты и буржоазии поставити могучу рать — нашъ сельскій и мало-мѣщанскій народъ. Зъ того погляду мы всѣ мусимо бути робôтниками на своѣй питомой нивѣ, а не переходити на службу чужимъ намъ сусѣдамъ, котрй и безъ насъ мають доволѣ силъ робучихъ — на свою користь, бо намъ, якъ насъ дуже добре поучае исторія ôтъ часу нашого ôтродженя, нѣкотрый сусѣд нѣчого не помôгъ. Все, що мы маемо, мы — смѣло можемо сказати — добились власною силою, а що не маемо сегодня бôльше, — въ тôмъ велика часть нашой власной вини, бо мы богато спуслилися на другихъ, а не поступали такъ, якъ примѣромъ Чехи, що толькô въ собѣ самыхъ бачили живе жерело своей народной силы и могучости.

Тымъ часомъ мы читаемо сими днями въ одній нашой часописи: „... Намъ не лзя полагати лишь „на самыхъ себе“, но также искати помощи и изю внѣ... Нынѣшние время

такое, что народы ищутъ идеаловъ, которыхъ немного на собственномъ „смѣтью“...“

Передовѣствъ той нашой часописи не подобаеся на нашôмъ „смѣтлю“ нашъ языкъ и будь що будь шукае для насъ „идеальнѣйшого“ языка. Важнымъ знаменемъ народности есть языкъ. Кождый ширый патриотъ дорожитъ своимъ рôднымъ языкомъ, плеае его, величаеся нимъ, якъ найдорожшимъ скарбомъ, стараеся виобразувати его, збогатити, піднести до идеальной высоты. Нежа народу, котрый бы соромился своего языка, огидивъ его и выставлявъ на паругу, — тожь и Русины мусѣли бы бути хибю одинокимы въ свѣтъ выпиткомъ. Тымъ часомъ такъ не есть. Якъ кождому народови въ свѣтъ, такъ и для насъ питомый языкъ есть дорогимъ. Запечатанный и пониженный черезъ стôлько лѣтъ ôнь одушевлявъ нашихъ першихъ поетôвъ и писателѣвъ. Живучôсть и могучôсть нашего языка видна зъ того, що першй нашй писателъ: Маркiявъ Шашкевичъ, Николай Устияновичъ, Могилянчикъ, ба навѣть и Федьковичъ не училися его въ нѣякой школѣ, а лишь ôтъ народа, а якй гарий нимъ высвѣтали пѣспѣв, яка сила въ ихъ селôдко-звучной мовѣ, яка золотострунна ихъ лира! Тоє само явище бачимо и на Украинѣ. А се вже дуже богато говоритъ въ користь нашего языка. До сегодня нашъ языкъ вырôбился и скрѣпился до того, що нимъ выкладають всѣ науки въ руской гимназии, выкладають въ университетѣ; нема науки, до котрой выкладу языкъ нашъ не бувбы здôбный и пригожий. Тымъ мы повиний хибю лишь гордиться и дальше съ любовію и жаромъ плеати и розвивати свое питоме, предкôвске, матерне слово, а не вьрѣкати его, не выкидати за плоты того пахучого живого цвѣта. Идѣмо за примѣромъ Чехôвъ, Сербôвъ, Словенцѣвъ, котрыхъ языкъ подôбно якъ нашъ довгий часы бувъ пригнетый ворожою силою. Навѣть слабенькй Лужичане — и тѣ мовѣ пайдорожний скарбъ ховають свою рôдную мову. Колибы мы галицкй Русины ôтъ часу Маркiяна Шашкевича були до сегодня всѣ однодушно розвивали нашъ рôднй языкъ, — не такъ ще булибы мы мали словеснôсть, ба и не тоє булибы мы значили, що нынѣ! А то одинъ писавъ языкомъ Маркiяна, другй по „книжному“, третй кепско по россійски, — силы розвивалися, таланты уздавали и нѣвчелися. А щожь нынѣ бачимо?

Бачимо се, що литературну стôйносьт мае толькô тоє, що було писане нашимъ народнымъ языкомъ, а проче звычайно не переживало автора. И не диво. Поезія не може выйти живою на неживôмъ языкѣ. Мы маемо передъ собою кôлька „Исторій литературы россійской“, а не знаходимо въ нѣй анѣ одного имени галицкого писателя „книжнимъ“ языкомъ, хочъ въ Галичинѣ вже ôтъ кôлькадесяти лѣтъ працюють глядыкъ здôбный люде для россійской — якъ имъ здаеть — литературы. Нема ихъ именъ въ исторіяхъ литературы россійского народу, нема и въ исторіи литературы нашого народу, — а булибы певно въ исторіи литературы „книжного“ народу, колибы такй народъ живъ гденебудъ на кули земпôй.

Въ послѣднихъ рокахъ — треба признати — загаль нашой интеллигенції прйшовъ до пересвѣдченя, що намъ по довгихъ сумныхъ пробахъ треба вже наконецъ твердо ступити на дорогу першихъ воскресителѣвъ нашого самопôзнаня народного и рôдного слова, — треба держатися своего языка, его плеати и розвивати. Въ тôмъ пересвѣдченю удержуе нашу интеллигенцію особенио взглядъ на наше селянство и маломѣщанство, на котрыхъ мы шукаемо нашой опоры и ôтъ котрыхъ бажаемо довѣрiя до себе. Нечестно прецѣ булобы уважати нашъ простый народъ съ его духовными силами толькô за простое средство, за дôйну корову. Тому жъ то и не диво, що на комерсѣ Миклосича молодѣжь наша въ имени руской интеллигенції и руского народа такъ рѣшучо запротестувала противъ зневаги нашего языка черезъ представителя „Буковины“.

Якъ въ розвою нашего языка и нашой литературы, такъ и въ всякихъ другихъ народныхъ дѣлахъ треба намъ власне „полагати лишь на самыхъ себе“, а не ити на чуже „смѣтвѣ“. Не такй мы вже нужденный, чтобы вьпрошуватися до кого небудъ у комôрне и понижати свое достоинство народне. Мы двадцать-миліонный народъ, а книга нашой исторіи ще не замкнена. Нѣкто розумный не схоче, щобъ мы ôткидали союзы съ братными народами славянскими, але певно кождый ширый патриотъ цѣлою душею бажае, щобъ мы въ такихъ случаяхъ выступали не яко слѣпй маловаженй причены, але яко розумна, самосвѣдома, достойна и поважана сила. А до

того треба намъ именно великой працѣ у себе дома. Мы вѣримо также, що може небавомъ наступити для насъ важна политична хвиля, въ котрой и многомиліонной Руси треба буде сказати свое слово, але до того зновъ треба великой працѣ у себе дома. Мы, мы самй мусимо говорити за себе, бо нѣкто за другого такъ добре всего не скаже, якъ ôнь самъ.

„Не лзя намъ полагати лишь „на самыхъ себе“, но также искати помощи и изю внѣ.“ Угорска Русь шукала помощи изъ внѣ, прйняла „книжнй“ языкъ, и т. д. — а побачмо нынѣ, чого дошукалася! Ажь сумъ сердце давить, глядячи на нынѣшну Угорску Русь, на жертау спекуляції на чужо помôчь. А що жъ намъ, Галичанамъ, казати про себе? Огъ богато у насъ пишеса и говорится про „единство“, — а въ россійскихъ газетахъ все таки нема „Львова“, але „Лембергъ“, нема „Галичины“, але „Галиція“. Поляки въ Россіи мають сотки газетъ и, мимоходомъ сказавши, въ Варшавѣ печатають на галицкихъ Русинôвъ таки клеветы, якихъ бы и въ Краковѣ не постѣли печатати, — а Русины тамошнй не смѣють мати анѣ одной хочьбы литературной газетки. Поляки по торôчной угодѣ Россіи съ Римомъ дôстали своихъ епископôвъ, вôльно имъ збирати складки на костелы навѣть въ Иркутску, вôльно имъ збирати жертвы на памятникъ Мицкевича, а Русинамъ навѣть не вôльно збирати жертвъ на направу мегилы — Шевченка. А въ нашой Галичинѣ чи помôгъ намъ кто здвигнути нашй численнй институтъ, чи запомагае ихъ кто чимъ небудъ? „Народнй Дôмъ“ мы здвигли своими власными руками; на тѣ численнй бурсы нашй мужескй и жѣночй складае послѣдну лепту наше жертволюбиве патриотичне духовенство, селянство, а новѣйшими часами причиняеся вже щедро и свѣтска интеллигенція; товариства нашй просвѣтнй працюють власными силами, и т. д. Зъ того видко, що таки мы на дѣлъ спускаемося на себе и якôсь безъ найменшой чужой помощи прецѣ подносимосо и богачемо. Треба намъ толькô и дальше однодушно, неустрашимо ити тою дорогою, а тогды певно дôйдемô до того, що коли кто насъ буде потребувати, то прйде до насъ, якъ до почтенного хозяина въ своѣй крѣпкой хатѣ.

Мы не сумнѣваемося, що наша патриотична интеллигенція духовна и свѣтска набрала

Электрична выставка въ Вѣдни.

VIII.

Чудна то и дивна тая сила электричности! Гдѣ не поглянешь, всюды ви побачишь. А ôтъ коли люде змогли ви вловити въ свои руки, то она вже починае брати верхъ надъ всякими другими силами. Правда, значенье ви доси лишь дуже проваичне, але ôтъ вже може часъ и недалекй, коли она и въ поезіи займе не маловажне мѣсце. „Якъ то, — слытаете, — электричнôсть въ поезіи?“ Шо жъ ту такъ дивного; хибяжь она вже въ давнѣ давна въ нѣй не була? Вы слухаете тыхъ поетôвъ та идеалиствѣ-философôвъ, що самй якъ лѣдъ студенй, а все лишь о горячой любви рокатують. То все не правда, то все гипотезы и лишь гипотезы, бо любовь — то электричнôсть. Отъ видите: „Plus побачить мивис и заравъ повстае токъ электричнй, що въ одного сердца переходить въ друге. А сердце, то аккумуляторъ. Черезъ токъ электричнй, шо будителъ въ аккумуляторахъ, повстае въ ôтповѣдныхъ тѣлахъ магнетизмъ, а шо магнетизмъ сильно потягае, те кождому звѣстно. Чимъ бôльше пласъ вближаеся до минуса, тымъ сильнѣйшй токъ электричнй, тымъ сильнѣйше потягае магнетизмъ, ажъ на послѣдокъ пласъ и мивис вближившия достаточно, подають собѣ дуки и ôтъ теперь вже злученй съ собою на вѣки. Бувае иногдѣ и такъ, шо искра елек-

трична за сильно вравитъ въ сердце та выпалить его на скрôвъ а тогды бувай здоровый рожевий свѣте!

До такого переконаня прйшовъ я, дивлячисъ въ берега на электричну чайку, шо якъ стрѣла скоро пересувалася передо мною по каналѣ Дунаю. Не знаю, чому то и нôчь венецка — хочъ се було въ бѣлый день — насунулась менѣ на гадку. Толькô шо жъ! Замѣсть повнолицого мѣсяца на темному вѣбѣ, того широго и вѣрного друга влюбленыхъ, я бачивъ передъ собою величезну бавю электричиси лампы, а въ пышной гондоли, где сидѣла щаслива пара, замѣсть дрѣмающего гондолера — динамо-электричну машину.

Та ще довго бувбы я стоявъ надъ берегомъ та думавъ такъ надъ холодною практичностею нашего часа, якъ бы чайка не была якъ разъ спивилася коло Софиѣвского моста (Sophienbrücke). Товпа народу, шо зôбралася на берегѣ, рушила гурмно поглядѣти въ близька на чайку. Не можна було устояти; треба було и собѣ ступати за нею. Чайка была дуже хороша и выгôдно збудована, зовсѣмъ на ввôръ малого корабля, толькô шо тутъ не видко было нѣ жадного комина, нѣ жадной паровой машины. На нѣй сидѣло около 20 люде, а въ давнôмъ случаю моглабы она два разы толькô помѣстити. Чайка ся належала до якогось англійского товариства электричного, котре якъ разъ рôбило съ нею пробу. Порущана динамо-электричною машиною, котра знову набирала

силы въ аккумулятора, ишла она дуже легко и скоро. Шобъ переальети горѣ водою цѣлу просторонь ôтъ Sophienbrücke ажъ до Augartenbrücke, значить доброй пôвтора години ходу, потребувала она лишь всего 35 минутъ. Съ водою идея скорше; тожь въ одинацять минутъ була она вже знову на мѣсци, въ ôтки була ôтплынула. Велика практичнôсть электричной чайки була отже доказана, а вдовольене пассажирôвъ, шо на нѣй ѣхали, мажувалося очевидномъ на ихъ лицахъ.

Кôлька разôвъ вгадували мы вже про аккумуляторы и не одинъ въ читательствѣ певно хотѣвбы съ ними близше повнакомитися. Такъ заравъ роважимо. Аккумуляторомъ называемо въ загаль кожду машину, шо ôтбирае въ ôтки небудъ яку силу, нагромаджуе ви у собѣ а потому, якъ потреба, ôтдае ее съ бôльшимъ напоромъ та въ короткôмъ часѣ. Отъ подумайте собѣ велику желѣзну цѣву, въ котрой ходитъ толокъ такъ якъ у водянныхъ помпахъ. На толокѣ лежитъ велика вага и пр. тяжке камѣнне. Зъ одного боку тои цѣвы иде мала цѣвка ôтъ воданои помпы. Вы помпуете тою помпою воду у велику цѣву и толокъ въ нѣй подносится повали въ гору. Коли толокъ вже достаточно пôднѣеся въ гору, вы отвирате цѣвку въ другого боку и толокъ спадае та вытискае воду съ бôльшою силою, какъ вы ви втиснули, и она може вже робити яку роботу. Такй то найпростѣйшй аккумуляторъ. Своего рода выдуманô аккумуляторъ, ко-

трый громадитъ въ собѣ электричнôсть, а по тому якъ потреба, ôтдае ее назадъ.

Першй, шо выдумавъ электричнй аккумуляторъ бувъ французкй физикъ Плянте (1860 р.). Уже давно було звѣстно, шо токъ электричнй розкладае воду на обѣ ви складовй части, на кисень и водень. Сего способу отже уживѣ Плянте въ своихъ аккумуляторахъ. Ôнь вложивъ до посудины съ водою двѣ оловяннй плитки и при помочи двохъ элементôвъ Бунзена (цианко-углева сцѣпа) розложивъ воду на ви складовй части. Опôсля получивъ ôнь обѣ плиты дротомъ и побачивъ, шо повстае новый токъ электричнй, вправдѣ коротшй але такъ сильнй, шромôгъ вже до червоного розжарити тоненькй дрôтъ платиновойй. Сей новый токъ повстае вже ч-резъ хемичне дѣланье, якъ то заравъ побачимо на электричнôмъ аккумуляторѣ полѣпшенôмъ французскимъ инжинеромъ Форомъ. Форъ потягнувъ ще оловяннй таблицѣ грубою веретвою миніа (Mennig — рôдъ червонои фарбы, шо давса иногдѣ до червонои кигу; по хемичному есть то окисъ олова) и побачивъ, шо коли черезъ плиты пустивъ токъ электричнй, то на одной плитѣ миніа перемѣнювалася въ олово а на другой ще бôльше окисала и замѣнялася въ надъокисей олова. Коли жъ ôнь получилъ потому обѣ плиты дротомъ, то побачивъ, шо ôтбувався якъ-разъ противнй процессъ, при чôмъ выывавувався дуже сильнй токъ электричнй. Такъ отже аккумуляторъ въ своѣмъ

уже з сумних наших досвідів пересвідчення, що „Русь — для Русинів“, і що під тими непорочним знаменем буде все сміло ступати против всіх ворогів Руси.

Реорганізація банку краювого.

I.

Читателям нашим готові вже на довісти наші вчорні бесіди о тій інституції, в котрій ми з горю не ворожимо для нашого народу великої користі. Бо і справді, коли так, то по щож тратити час і папір на критику рожних проктовів і реформ той інституції? По що задікавалати до неї людей, по що розголюшувати її? На такий питання ми мусимо відповісти, що всі грошеві інституції — річь дуже ховка, що основателі банку краювого самі трублять о нїм на всі чотирі вѣтры і стараються приманити всіх і вся користати з його добродїств, а заравом голосять передь свѣтом, що се має бути інституція могоца, з широкою, мало що не цивілізаційною задачею — піднести весь край і всі його верстви суспільні з економічного упадку, витворити підстави „здорового кредиту“, выеманціпувати нас з під панованя чужого капіталу, відродити наш промисль, нашу торговлю і т. д.

Вз виду того ми уважаемо подвійним обовязком неупередженої і неподкупленої рускої журналістики — пильно звертати увагу цѣлого загалу на кожний крок наших противників, а особливо на їх експерименти і господарованя грошеві. З одного боку ходити ту о то, щоб остерегти наших людей передь надмірно довірливостею до польських грошевих інституцій і охоронити їх передь можливими стразами, а з другого боку о критичне розсвѣтченє дѣлань польських хочьбы з того вглядю, що прецѣ ж банк краювий заложений встань на край — хоч і позичені грошѣ, і що за цѣльбть его фондѣ, удачу (а властиво невдачу) его операцій ризикує цѣлий край! Не забуваймо нїколи, що маємо дѣло з інституцією, котра в разѣ доброго поведження і відповідного до потреб краювих уладженя моглабы богато хѣна принести нашій суспільности — хоч і не такъ багато, як о тѣм трублять Поляки, — але котра в разѣ свого упадку — особливо коли бы той упадок наступив по короткѣм або довшѣм „роздавѣтѣ“ інтересѣв банкових — може відхнути край наш в бездонну пропасть, може довести нас на край економічної руїни і на довгі десятки лѣтъ віддати нас безвладно в неволю чужим капіталам і чужій експлоатації.

Правда, о цѣлковитій еманципації з під зверхности чужих капіталів нам поки-що й думати годѣ. Атиже і сам банк краювий заснований на чужій грошѣ. Але все жь таки не одному лиху мѣлобы він заридити, коли б провадився, як треба. Попередь всего однакѣм він — не повинен в шкодити нашому економічному розвои,

генеральному видѣ був вже готов. Тепер може кожний дуже легко сам собі зробити такий акумуляторъ; треба лиш в яку посудину вложити двѣ оловяні плити потягненій мшїєю и влити до неї воды вакашеної трошки сѣрчаною кислотою, а потому через обѣ плити перопустити токъ електричний.

В чѣм же важність акумулятора? — спытайте. В акумуляторѣ можна нагромадити електричноти и переховати її на довшій часѣ, силу якої рѣки, якого водоспаду, филь морекихъ або силу вѣтру можна крашеннько аловити в коробку, замкнути її та повести свѣтами. Акумуляторъ можна гденебудь поставити и він не вываує аніш шкѣдливихъ газѣв аніш не ест в якій другій способѣ небезпечный. Справедливо назвав его Томсонъ „малымъ чародѣйникомъ“, коли побачив одинъ зь першихъ акумуляторѣв, що ему привезли зь Парижа до Глазгова вь Англії; мимо такъ далекої дороги найшов він з нѣм ще $\frac{1}{10}$ первѣстной електричноти. Акумуляторы стались нынѣ дуже важными; их можна уживати до електричного свѣтла — при чѣм дають дуже одностаїне свѣтло, — до гальваноупольякы, до підпальваня мшнѣ, до повертаня моторѣв, и т. д. Одно, що лиш естать на перепѣв ихъ загаломно ужитковы, се ихъ невычайный тягарь, бо доси употребляеся в нихъ выключно лиш олово — якъ звѣстно найтяжшій металъ.

до чого ухвала сойма, запевнююща его операціямъ гарантію цѣлого краю, дав ему неограничану майже можність. Зъ того поглядю намъ треба дивитися на его дѣяльнѣсть и не залишати нїякой случайности для выказуваня ей добрыхъ и алыхъ сторѣв. Зъ того поглядю выходячи подали мы вь передпослѣднѣмъ ч. „Дѣла“ статью польской часописи „Zgoda“ о именованю третого директора того банку, п. Альфреда Згурекого и досѣть неприхильный судъ той газетки о особѣ нового директора и о тѣй партії, до котрой він належить. Бо коли и ест се по части правдою, що вь дѣлахъ политичныхъ и громадекихъ иде не о особы, але о факты и системы, то все же таки ест се тѣлько по части правдою, котра особливо вь дѣлахъ грошевыхъ и банковыхъ дуже легко може статися и цѣлковитою неправдою. Бо прецѣ факты выплывають зъ дѣланы особѣ, а найлѣпшій системѣ, найлѣпшій планѣ, найкрасшій регуляциѣ не поможе нѣчого, коли выконуючій его люде суть нездѣбніи або беахарактернїи.

Якъ пригадують собі читателѣ, авторъ статьи вь „Zgodѣ“ підѣсьє, що п. Згурекій, хочь бувъ доси через 9 лѣтъ директоромъ „Звязку“ товариствъ задатковыхъ, все же таки не проявивъ доси нїякой ширшой финансової спѣлѣности, не высказавъ основныхъ поглядѣв на економічній относини краю и на его потребности. Противно, п. Згурекій належавъ до партії досѣть адискредитованой (т. зв. „мамелюкѣ“) и до „тихой конфератернїи“, управляющей дѣлами того товариства, а идучої рука объ руку сь жидами и институціями вывыскуючими люде. Бувъ він такожь директоромъ „Związku“, до котрого належало чимало товариствъ кредитовыхъ и задатковыхъ будьто заложеньныхъ и заряджуваныхъ жидами, будьто праціуючими жидавскою методою и для жидавской користі.*) Длятого то авторъ статьи вь „Zgodѣ“ закѣнчивъ свою бесѣду про п. Згурекого тымъ, що его або не треба було допускати до диригованя дѣлами такой институції, якъ банкъ краювий, або він повиненъ бы для успокоєня опинї публичной прилюдно отеченя всякой спѣлѣности сь жидами, чтобы край мѣгъ мати яку-таку певнѣсть, що и тая институція не попадеся вь руки жидавскїи.

Конечно п. Згурекій, прочитавши такую статью, мусѣвъ собі подумати: треба вамъ отреченя, добре! Отреченє нѣчого не коштує и до нѣчого не обовязує! И ось „Gazeta Narodowa“ зь дня 25 падолиста опубликовала статью, писану чїи то самымъ дромъ Згурекимъ, чїи кимъ небудъ за его инепріацією, и мѣстачу побѣчъ „Пляну реорганізаціи банку краювого“, выробленого очеидно дромъ Згурекимъ, такожь его формально отреченєся отъ жидавства и всѣхъ дѣл его. Естъ то документъ дуже цѣкавий, тымъ цѣкавьшій, що слу-

*) „Związek“ выдєє свою часописъ под тымъ самымъ титуломъ, а такожь на подставѣ вьведеного зь нѣї матерїалу выдававъ п. Згурекій отъ 1873 року „Roczniki“ статистичній, науково не мающій майже жадной вартости.

Такій то отже акумуляторъ давѣть силу динамо-электричній машинѣ, що анову порушала електричну чайку, о котрій мы выше згадали.

Щобы ще показати, до якихъ навѣтъ дрѣбницъ дуже добре годатся акумуляторы, наведемо ще два примѣры зь електричной выставки.

Пѣдъ часѣ выставки звертавъ увагу всѣхъ на себе инженеръ английской телеграфичной управы своєю електричною шпилькою, що мавъ заткнену на груди. Отъ часу до часу натискавъ він на акумулятора, що носивъ вь кишені жилетки, а на шпильцѣ заблысло за кождымъ разомъ ясне електричне свѣтлице.

Дня 15 септя баронъ Бранвъ Врудель до рукъ престолонаслѣдника архисн. Рудольфа електричний букетъ для архикнягинѣ Стефанїи, складающійся зь шести підсвѣдѣв (Galantus), вь котрыхъ вь кождѣмъ горѣла мшнїатура жарѣюща лампка. Букетъ бувъ умѣщенный вь дуже хорошій вазѣ, вь котрій мѣстився акумуляторъ, що черезъ три днѣ може лампкамъ достарчувати електричноти. По сѣмъ треба его амшнїти. Архикнязь принявъ сей подарунокъ дуже радо и повѣвъ его лично до Ляксенбургга, чтобы нимъ зробити неспѣвданку архикнягини.

жить яко интродукція до „Пляну“, вь котрыхъ тымъ самымъ ино-що прогнанымъ жидамъ отворачеся на рѣстѣ дѣрѣ до удѣлу зь справь банку краювого. Мы наводимъ той цѣкавый документъ яко причинокъ до исторїи нашего банку краювого и до исторїи „превратностейъ человѣческихъ“.

„Наше мѣщанство народове (чи естъ ще и яке антинародове мѣщанство?) слабе и неровнѣе, наше купецтво народове придавлено, заледво вь повитїю, промисль бѣльшїи має доперва народитися, а всѣ обороты торговї и кредитовї держитъ у насъ могоца верства людности семитской, чужої намъ по походежню, религїи и по змаганямъ суспѣльнымъ (а „bracia Mojżeszowego wyznania“ где подѣлился?) котрїи такожь служатъ истноючїи институціи кредитовї свѣдомо чи несвѣдомо, хьба сь маленькимъ вынаткомъ. Такъ отже банки и мѣщанство, котрїи за границею показують завѣсгды певнїи, бѣльше-менше добротичиннїи впливы — добротичиннїи навѣтъ тогды, коли ихъ обороты выходятъ на шкоду певныхъ упослѣдженыхъ верствъ людности, — у насъ противно служатъ тѣлько элементамъ чужоѣдымъ, годуютъ пявокѣ, руйнуючихъ нашъ доброты. Заграничне мѣщанство, втискающїеся у всѣ норы суспѣльного тѣла, отограло ролю оживляющо и зъединяющо, — а у насъ жидѣство, захопивши вь свои руки всѣ обороты суспѣлїи, отограло ролю руйнуючо и експлоатающо, причинолєя головно до розбитя и роздробленя нашихъ относинъ економічныхъ.“

Уступъ той мѣстїи отреченєся отъ жидавства вь дуже досадної формѣ. „Наслѣдувати жидавскїи организациї кредитовї при такихъ обставинахъ значило бы тѣлько допомагати злому; вь такоѣмъ разѣ институціи тая важна и велика замѣть статися лѣкомъ и зварядомъ вызволеня, сталасьбы зь конечной консеквенціи тѣлько зварядомъ ще бѣльшого розстрою и подданьства“. Такъ завѣряє насъ авторъ статьи вь „Gaz. Nar.“ о интенціяхъ дра Згурекого и мы, розумѣеся, радї тому вѣрити и будемо вѣрити ажъ доти, доки не переконаемося, чи се справдѣ щирї слова и чи дѣла дра Згурекого идутъ сь ними вь парѣ.

Але вь вышешѣмъ уступѣ естъ ще одно дуже цѣкаве мѣсце, характеризующе дра Згурекого яко — „мамелюка“. Він думає, що на заходѣ Европы впливъ оборѣв грошевыхъ естъ навѣтъ тогды добротичиннїи, коли выводитъ на шкоду „певныхъ упослѣдженыхъ верствамъ суспѣльнымъ“. То певно, що н. пр. такий крахи биржевіи остаточнѣо суть такожь добротичиннїи — але для кого? Очеидно тѣлько для тыхъ „sprytnych facetów“, котрїи при нихъ сь шкодою тысячѣвъ огуманеныхъ „лудковѣ“ збогачуются. Отже жь добротичиннїи зь становища „facetów“, — отже жь и дръ Згурекїи захвалоючи тую добротичиннѣсть, стоить очеидно на тѣмъ становищи. Але чи добротичиннїи и зь становища „лудковѣ“, котрїи неравъ пѣсля такой добротичинности тысячами идутъ на жебры а сотнями мрутъ зь голоду або кѣнчатъ самоубійствомъ? Цѣкава рѣчь, кого то дръ Згурекїи, пересаажуючи свои погляды и на нашу землю, зачислитъ до тыхъ „певныхъ упослѣдженыхъ верствъ суспѣльныхъ“, на котрїи має сильвати добротичиннѣсть (in minus) нашего банку краювого? Мы вь виду того могабы бажати тѣлько, „да мимоидеть отъ насъ чаша сия“...

(Конецъ буде.)

ДО ПИСИ.

Зь Одессы.

Коли хочете, то городъ нашъ — столица тай годѣ! Улицѣ свѣтять газомъ; воду пьемо проведено зь Днѣстра за 30 веретовъ, усюды ѣздитъ вагоны кѣнноя желѣзницѣ; коло кождого рога стрѣтите хлопцѣвъ, що продають газеты. Тай газетъ чимало своихъ: три щоденнїи выходятъ у Одессѣ, — треба же все теє прочитати. Але поглядямо, про що тїи газеты ровкауютъ? Бодай не казати, бо „за людей соромъ“!

Писалося зь початку про земскїи зборъ. Сей рѣкъ, якъ кажутъ земцѣ, бувъ для нихъ „переступный“, бо выбирали новыхъ членѣв управы, новыхъ членѣв крестянского уѣднѣного и губернского управленя и т. д. У Полтавѣ сей высокосенїи рѣкъ скѣнчивъ тымъ, що вь губернску управу зборъ выбравъ новыхъ членѣв, окрѣмъ одного прежнего (Ста-

рицкого); у нашѣй же губернии все стара управа цѣломъ осталася на нове трехрѣчє. Дуже не хотѣлося сего газетѣ „Одесскїи Листокъ“, котра нѣ зь сего нѣ зь того выжала багнюку на голову бывшихъ членѣв управы выхваляючи тѣльки председателя управы, про котрого кажутъ всѣ, що якъ бы его не було, то нѣкому бъ се не вѣшкодило. Заравъ овлєа земского збору отбуеся и губернскїи дворянскїи зборъ. Губернскимъ предводителемъ дворяне выбрали собѣ тогѣже самого — Куриса, а помѣжѣ уѣднѣными — деякихъ новыхъ. О динъ зь нихъ — панъ Де-Карверъ, звѣстный прислужникъ правительственныхъ акціѣ, днѣ же и президентъ „Общества сельского хозяйства“, бувъ забалотированный, бо пошла чушка про-якїсь-то дворянскїи грошѣ, що днѣ вѣчебѣ то замотавъ, чи що; тутъ дворяне нашї показали, що по старыхъ традиціяхъ хотѣть бути — „чистыми“.

Черезъ те, що було богато зборѣвъ, земскїи зборъ не вѣспѣвъ передатити всѣхъ дѣл, що были на порядку дневнѣмъ.*) И просить правительство розрѣшити ему зобрѣтисъ зь сѣчни на навдычайну сесїю вже не вь Херсонѣ, а вь Одессѣ. Оттогды то Одесса стане столицєю! Давно вже змагався она и сь Херсономъ и сь Миколаевомъ за гетемонїю у губернии; та министерство внутреннѣхъ дѣл щѣсь не поспѣшавъ рѣшити своего питання. Уже торѣкъ губернскїи, земскїи и дворянскїи зборы порѣшили и просили, чтобы губернскїи управа перенести всѣ зь Херсона у Одессу; але министерство все и доси не давъ отвѣту и Одесса все чекає, чи стане она губернскимъ городомъ, чи нѣ? Дуже сего бажають горожане нашї, котрїи гордуютъ, що Одесса — морска красавица не уступитъ столицѣ. Але послушайте, якї куштки выкидають нашї городскїи гласнїи у думѣ.

Вже лѣтъ зь три, якъ почала дума наша мѣркувати, якъ бы выкоренити старї назвица улицы, бо они „національнїи“, себѣ-то нагадуютъ, що столиця все збудована не тымъ народомъ, що живе навкруги, а торговельниками зь Грековъ, Италянцѣвъ, Жидѣвъ и всѣкихъ націѣ, крѣмъ свои руской. Ото вѣали попередь всего „Италянску“ улицу и переименовали у „Пушкинску“, бо выщукали, що на сѣй улицѣ колїсь-то живъ Пушкинъ. Се було у рѣкъ его ювилею. Померъ Скобелевъ, — дума порѣшила другу „національну“ улицу „Бирейску“ переименовати у „Скобелевску“ (на се правительство ще не дало свои санкціѣ). Теперъ померъ Тургеневъ. Одинъ зь гласныхъ предкадавъ назвати его именовъ пляцъ Театральнѣй, другий — Биржевий пляцъ. Дашло до дебатѣ. Пѣдьялися головнѣйшїи ораторы нашего городского парламенту: Крицювъ, Вейнбергъ, Базили, Пашковъ и Бухтѣвъ. Якъ не старалися два першїи на користъ имени Тургенева, — дѣло се поклѣнника мусѣло уступить. Базили казавъ, що красше назвати пляцъ именовъ Крылова, бо правдѣю оцѣнку его знакомого Тургенева можна буде зрѣбити хаба черезъ 50 лѣтъ; Пашковъ казавъ, що се — незаконнїи дебаты и просить председателя ихъ отклонити, бо Тургеневъ нѣчого не зрѣбивъ нѣ для Одессы нѣ для Россїи; а Бухтѣвъ, нагадавши, що Одесса мало знає вычѣвъ и поглядъ великорускихъ городѣвъ, объявлявъ, що Тургеневъ для молодежи нарѣвивъ бѣльше „вредѣ“ нѣжъ „пользѣ“.

Пѣсля промовы послѣдного оратора дума рѣшила не порочити свои пляцѣвъ именовъ „вредного“ чоловѣка и писателя Тургенева. Отъ така дума нашой столицѣ! Коли у зем-

*) Отъ головнѣйшїи точки господарскихъ дѣл, про котрїи мѣркували на зборѣ и порѣшили: Провести шоссе отъ Херсона черезъ Миколаѣвъ на Одессу и Маяки; просити правительство, чтобы зь крестянского банку выдавалося короткорочнїицевѣй пожички — и не тѣлько крестянамъ, маючимъ землю, а и такъ званнымъ „деятельниками“, с. е. безземельнымъ хлѣборобамъ, котрыхъ у Херсонциѣ естъ чимало; просити правительство, чтобы уставъ компанїи „елеваторѣвъ“ (складѣвъ зерна на пожички) не дававъ монополїи одной якѣй-небудъ компанїи; просити правительство о нову желѣзницю зь Одессы на Елизаветградъ черезъ Вознесенскъ, и т. д. По тыхъ дѣлахъ, где свои рѣшена покляли, говорили про санъ у коней, про гашенєе пожежи, про земске хлѣборобке училище у Херсонѣ, про шляхи и почты земокъ, котрїи хочє губернска управа администрувати сама замѣсть уѣдѣвъ, и т. п. Всего розкладу на губернскай земокъ потребности на 1884 рѣкъ зборъ выначивъ 568.000 рубл. (зъ котрыхъ на кашцельяру управы иде тѣлько 13.895 зр.). Для санъ розходѣвъ треба буде зобрѣти зь десятинами (2 морги) землѣ по 3 и 2 копѣйки.

оному зборѣ хочъ трохи ще держатъ либеральні напрямки, то вже у громадокому нашоу представителствѣ годѣ ихъ шукати. Сей фактъ добре характеризувъ, якихъ думокъ держатъ більшість нашої думи и може показати Вашимъ читателямъ, що „дирижуючій класъ“ города Одесси, юговои столицѣ Россіи, недалеко отбѣгъ отъ Канѣвскои убаднои думи, котра Шевченка уважае такъ само писателемъ „вреднымъ“, або що найменше не годнымъ того памятникни, що хоче поставити на его могилѣ его родича. — С.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Рѣшеня спѣльныхъ делегаций) въ справѣ общаго бюджета на р. 1884 дальше въ справѣ надъвычайного кредиту войскового для Боснии и Герцеговины, ухвалы о додатковомъ кредитѣхъ на р. 1883 и ухвалы уповномоченной силне правительство, ужити оуми прелиминаван на сей рокъ административный на пишу цѣль, якъ перъвотно были признанен, въ коңци ухвалы въ справѣ замкнени рахунковъ за рокъ 1881 получили сими днями цѣсароку санкцію.

(Дослѣднѣи конференціи министеріальнѣи въ Пеннѣ) будатъ цѣкавость вѣсѣхъ публицистовъ, що бажалибы довадяти про ихъ предметъ. Въ тѣмъ отношеню нанують въ справѣ найбуперечнѣишѣи догады: коли одна часть прасы приписуе имъ политичне значенне отъносно ухвалы тамъ запавшѣи до нытана интервенци въ Сербіи, то органи пѣофициальной прасы говорятъ, що головнымъ предметомъ нарядѣ были нытана административнѣи. Кореспондентъ „Presse“ умѣе лишь тѣлько про нихъ подати, що займалосъ жежи прочимъ нытанемъ желѣзницъ, а чи розбирано такожь другіи справы, се ему не вѣстно. — Що до желѣзницъ пише онъ, то оттола передовѣсьмъ на порядокъ дневномъ справы желѣзницѣи зъ Стрыла до Мункача. Представителѣ угорокого правительства задвали въ тѣмъ отношеню, що въ найближѣшомъ часѣ предлагати соймови проекты законѣи про будову угорокии просторони (Мункачь-Бексидъ). — Що до заряду руху, угороке правительство ще нѣчого не рѣшило. При тѣи случайности заявивъ австрійскій министрѣи торговлѣ, що правительство долитавске готово вяти и угороку просторонъ въ свою администрацію и заключати съ угорокимъ правительствомъ отъповѣднѣи контрактъ. Справу тую обѣцало угороке правительство ближе розобрати и заявлю такожь, що представителѣ австрійскому правительству позитивнѣи предложени что до увормованя нового отъношеня угороко-галлицкои желѣзницѣи.

(Справа номинаций хорватского бана) не може же нѣякъ уважатися дефинитивно полагодженою, а головну труднѣотъ становить ту выборѣи особы. Найотъповѣднѣишою личностю на се до становяно признано загално бар. Филиповича, котрый яко администраторѣи Погранича сложивъ доказы своихъ способностей а по своей народности найлучше бубыи виденный въ Хорватіи. Бар. Филиповичъ поставивъ однакѣи зъ своей стороны условия, отъ котрыхъ зробивъ зависимымъ принытѣи уряду бана а позаякъ тѣи условия выдалосъ правительству угорокому за далеко глудчимъ, зачало оно оглядатися за другимъ кандидатомъ и назвало именню переговоры съ гр. Кювъ-Гедерварда. Не знати, что бую причыною что правительство лишило на боцѣи гр. Кюва, бо побѣла заявляея Тиссоы зложеного въ угорокомъ парламентѣи зачавъ угорокѣи президентъ министрѣи, якъ се мы недавно доносили, на ново трактовати съ бар. Филиповичемъ. Въ справѣ обсаденя уряду бана въ Хорватіи веленя дня 26 л. надолоста въ угорокомъ министерствѣи конференціи, въ котрыхъ принимали участь кро́мъ Тиссоы, министрѣи скарбу гр. Сапари, димисіонованныи министрѣи для Хорватіи Бедекевичъ и королѣвскій надъвычайнѣи комисаръ ген. Рамбергъ. Пѣоля информации „Pesti Naplo“ мае бути номинация бар. Филиповича вже рѣшеною и оголошеною урядово до 4 днѣи. Рѣвночасно съ именованемъ бана мае бути такожь знесеннѣи выемковнѣи станъ въ Хорватіи. На згаданѣи конференціи министеріальнѣи мали бути вже обговореннѣи условия отъносно до привернення конституціи. Бывшій министрѣи для Хорватіи Бедекевичъ мае бути на ново заиенованнѣи хорватскимъ министрѣи.

(Одинъ изъ редакторѣи парижской газеты „Temp“ репродуковавъ недавно свою розмову съ проводникомъ Чеховъ дромъ Ригеромъ и выслушавъ зъ словѣи дра Ригера, сказанныхъ при тѣи случайности програму чехскихъ автономности. По оголошеню сего интервьюа выступила празка „Politik“ съ замѣтомъ, що слова проводника Чеховъ поданы не точно. Редакторѣи французской газеты въ отъповѣдѣи на дотычну статью „Politik“ приславъ инереди до „N. fr. Presse“, а познѣише до „Politik“ спровствоване, въ котромъ заявляе, що все, что онъ написавъ про розмову съ Ригеромъ, зовѣсѣи точно. — Въ отъповѣдѣи зъ послѣднихъ зовѣсѣи релиякуе редакция „Politik“ на спровствоване и выказуе, что дѣйствию зайшли неточности въ представлено розмовѣи, а именню въ тѣи формѣ, въ якѣи репродуковала еи „N. fr. Presse“, котра програму Ригера представила по гашѣи центрального законодавства и документахъ его по такѣи аспираціи зовѣсѣи не отъповѣдае, а именню глядаемъ и програмѣи. Въ прочѣи акъ-програмѣи, „Politik“ другихъ важныхъ точокъ, а именню инциденту, пришеваню Ригерова и его стори-

чею именню, що автономіа на основѣи жовтневого диплому, належитъ до политичныхъ цѣлей Чеховъ, але въ тѣмъ годѣи добачати щось незаконного, бо теперѣи ледво чи знайдесъ въ Австріи яке сторонництво, что бубоыи зовѣсѣи задоволенъ зъ теперѣишнѣи конституціи, а вѣрно конституціи партія сама прямуе до того, чтобы перевести зміну конституціи.

(Словенскій посылъ зъ Краины) отбули мнущою недѣлѣи конференцію, на котро́и запала единодушна ухвала, чтобы жадати отъ правительства дѣйствию переведени рѣвноправности Словенцѣи, а чтобы перевести тую ухвалу и дати еи выразѣи, уконститувовано на тѣмъ самѣи за обѣданю комитетѣи ексекутивнѣи, въ котрого складѣи войшли кро́мъ председателѣи Граселии трехъ пословѣи соймовыхъ и трехъ пословѣи до рады державнои.

(Надгужитя властей въ Хорватіи) найлучше иллюструе отъбувшою недавно судова розправа въ процесѣи по поводу неурядковъ въ Бистрицѣи. Межи прочими отчитано при тѣи розправѣи справозданне комисаря выоланого на мѣсто а зъ него выходитъ, що головною причиною забурень были систематичнѣи надгужитя, котріи затирають и следѣи упорядкованои и сиръведливои администраціи. Высшѣи власти не застановлялися нѣколи надъ жалобами кривдженыхъ селянѣи, але отсылали ихъ завѣсѣи до громадокого уряду. Дальшою причиною неурядковъ бую неясноне, шкѣдне и безопадне стяганне податковъ, особливожь насильне и шоротке поступованне бистрицкого нотариа громадокого и его брата ексекутора податковъ. „Въ Бистрицѣи — говорятъ справозданне — доуокалосъ начальникъ громады и нотаръ всякого рода надгужити и насилѣи. Народъ не знаходивъ анѣи у власти анѣи у правительства нѣякою помощи.“

(Министерѣи справедливости отъ Пражскѣи) выдавъ недавно рескриптѣи, котрымъ приказавъ адъюнктову суду повѣтового въ Мараниѣи Ротшедлови зложити достойнство начальника въ мѣсцевѣи отъдѣлѣи нѣмецкого товариства шкѣльного (Schulverein). Згадане товариство вызначаея выбитными политичными тенденциами а выконуванне уряду начальника мѣсцевои его группы уважало министерство несхожимъ съ становичемъ судейского урядника, позаякъ участь урядника въ спорахъ национальныхъ поза судомъ може дати подставу до толковъ, что онъ въ судѣи не бую мѣгъ заховати безсторонности. Фактъ сей — на кождей случай замѣтнѣи, дискутеуея дуже живо въ нѣмецко либеральной прасѣи, а „N. fr. Presse“ видить въ розпорядженю дра Пражска замахъ на независимѣи урядниковъ судейскихъ и замѣчае, что подобне розпорядженне повинно быти въ мотивахъ министрѣи наведенныхъ бути выданы такожь противъ Линбахера, котрый повиненъ зложити мандатъ посольскій, чтобы не здавалосъ, что онъ беручи участь въ спорахъ партійныхъ, не бую въ урядѣи безстороннимъ.

ЗАГРАНИЦЯ.

Франція. Положенне Франціи отасея зъ дня на день прикрѣишимъ. Война съ Хинами не дастся вже майже оминути. Въ комисіи тонкинской представителѣи Ферри меморіаль хиньского правительства, въ котромъ сказано, що войска суть вже на спорной территории. Французке правительство въ своей отъповѣди на сей меморіаль каже, что оно не хоче анектувати Анаму и Тонкину, тѣлько хоче доповнити угоду зъ 1874 р. Дальше назначае правительство, что нѣчо не стоитъ на перешкодѣи, чтобы заключило съ Хинами користну угоду. Кро́мъ того заявивъ Ферри Тсенгови, чтобы Хины и Франція уповномочили своихъ войсковыхъ вождѣи, чтобы они могли перевести угоду. На подставѣи сего угоды малибы Хины отдати Французамъ Сонтай и Бакъ-Нингъ. Тымчасомъ надѣишло отъ Тсенга письмо, въ котромъ заявляея, что войска хиньскіи суть вже въ Тонкинѣи и что онъ откидае проектъ Феррога. — Каміеновъ заявивъ, что 6.000 войска есть вже готове до выѣзду до Тонкину и что не потреба навѣи мобилизация, хочьбы одной части войска.

Нѣмеччина. Голосною луною отблалосъ слова нѣмецкого цѣсара по цѣлѣи Европѣи, сказаннѣи до председателѣи прусского союму. Цѣсаръ приймаючы его сказавъ, что удержанне спокою есть теперѣи вже зовѣсѣи запевнене и что отъношеня Нѣмеччины до Россіи на его велику радѣи змѣнилася дуже щасливо. Якъ отже видко, подорожь Герса принесла великѣи хосенъ окомъ державамъ, номѣи котрыми до недавна велася завъята борба. Та и не могло иначе статися. Россія мусѣла прихитятися до Нѣмеччины, позаякъ въ жадной другой державѣи не находила для себе подпору. Франція, на котру Россія до недавна ще здавалася опирати, переживае такѣи злиднѣи, котріи не тѣлько что не даютъ Россіи жадной поруки користного союза, але и для неи самой стаютосъ дуже небезпечнѣи и нынѣи або завтра грозятъ упадкомъ французской республѣи. Розумѣея отже, что при такихъ обставинахъ не позѣствалосъ Россіи нѣякого, якъ лишь на великѣи способѣи старатися зближитися до Нѣмеччины. Теперѣи доносатъ ще, что російскій министрѣи войны Ванювскій, вертаючи зъ Висбаденъ задержувався кількока день въ Берлинѣи, оглядавъ тамъ войсковѣи институты и бую нѣмечкимъ цѣсаремъ дуже радо принимаемый; бую случай мае бути однимъ доказомъ больше зближеня Россіи до Нѣмеччины. „Berl. Tagbl.“ заявляе, что нѣмецкій престолонаслѣдникъ мае вѣдѣи королеви Альфонсови, что отбѣдае его на урючій рокъ разомъ съ своею женою.

Англія. Въ Лондонѣи арештовано якогось рѣвѣка именемъ Вильгельма Вольфа, котрый въ динамитомъ высадити въ повѣтры нѣмец-

ку амбасаду. Вольфъ мае бути родомъ зъ Познаньщныи и належитъ до найбкрайнѣишои громады соціалистовъ. Въ послѣднихъ часахъ бую онъ занятый въ кабинетѣи восковыхъ фигурѣи и бую навѣи разъ уживаныи за переводчика въ полиціи. Въ его комнатѣи найдено богато екслодучого матеріалу. Следство однакѣи, котре въ сѣи справѣ розпочалося, доказало, что то все бую лишь мистификація. Полиціи арештовала ще одного Француза, котрый бую въ сѣи цѣлѣи съ Вольфомъ. Оба они хотѣли ввести полицію въ блудъ, доносячи ѣи о мнѣиомъ заговорѣи и хотѣли въ тѣи способѣи выманити отъ неи нагороду. Немиле враженне зробила въ Англіи катастрофа на желѣзницѣи въ Вольвергемитенѣи, где найдено на шинахъ подожени великѣи колоды. Дерево усунено ще завчасу, такъ что нѣчого злого не сталося. Мимо того розблѣшлася бую поголовка, что то дѣло Феніанѣи и що они хотѣли убити тымъ способомъ Глэдстона, котрый тымъ повѣдомъ мае переѣздати.

Сербія. Пѣоля „Polit. Cor.“ найббльше скомпромитованными членами радикального комитету суть Пасичъ, Феодоровичъ и Раша Мляшевичъ. Першій розсылавъ бунтовничѣи прокламации до комитетѣи урядовыхъ на провинциі, именувавъ начальниковъ та проводирѣи движеня, ставивъ на чѣлѣи творачихъ отъдѣловъ отъповѣднѣи лицъ и повѣдомлявъ ихъ о принятѣи покликѣи. Другій займаея організацію войсковою и тою частею приготованъ заграничныхъ, що звеся звычайно политичною; третій въ коңци удержувавъ отъношеня сирясженныхъ съ заграницу, и старавоа о матеріальне оперте для бунту. — Въ дипломатичныхъ кругахъ бѣлградскихъ розказують, что одинъ сербскій ученый, котрымъ красуея радикальне сторонництво, хочѣи не належасъ до послѣднихъ розруховъ, просивъ предателѣи одной зъ середно-европейскихъ державъ, чтобы сей схотѣлъ встатисъ у короля за начальниками повстаня, узвезеными въ Зайчарѣи. На се отрѣксъ дипломатъ, что не може втручатися до такъ дражливи и зовѣсѣи внутрѣишнѣи справы.

НОВИНКИ.

— Звертаемо увагу мѣсцевои и позамѣсцевои публики на те, что товариство „Народна Торговля“ отворила вже свой складѣи съ колоніальными товарами во Львовѣи при улицѣи Орменской подъ ч. 2. Надѣеюся, что наша публика поддержитъ народну институту и что зарядъ оклену задоволять купующихъ. Оповѣстку и цѣнникъ товарѣи подамо въ отъповѣдѣи зъ слѣдующихъ чиселъ „Дѣла“.

— Товариство руснскихъ академикѣи „Союзъ“ въ Чернівцахъ устроило въ сали „Руской Весѣды“ (ул. Сильенного ч. 7) товарискій вечерокъ въ память ІХ-тыхъ роковнѣи основаня „Союза“, дня 8 л. грудния о. р. Початокъ о год. 8 вечеромъ.

— Выдавѣи „Руского правотаря домового“ продолжилъ речинце до присылана предлаты до 1 марта 1884 року. Предлата выноситъ 3 зр. 20 коп.

— Перенесеня и именованя ч. к. старостѣи въ всѣи Галичинѣи. Перенесеннѣи: староста Губатта зъ Равы до Самбора; Лукасевичъ зъ Богородчанъ до Тереволъ; Фридрихъ зъ Добромяля до Ярославла. Именованнѣи старостами: Терлецкій при президентіальнѣи бюрѣи намѣстництва; Невдомскій до Чорткова; Шавловскій до Добромяля; Гельманъ до Равы; Штраассеръ до Богородчанъ. (Шашкевичъ, Русинъ, именованныи старостою въ Колѣбушовѣи.)

— Въ женскѣи школѣи въ Перемишляи отъ початку сего року шкѣльного ще ѣи дои нема руского катихита, хочѣи учасея до неи до 100 рускихъ ученицъ. Па жалобу перемишской консисторіи отъповѣла краева рада шкѣльна по 2 1/2 мѣсца, что се школа приватна, тожь полишае рѣшенне сего дѣла окружной радѣи шкѣльной въ Перемишляи. Тымъ часомъ рускѣи дѣвчата вже три мѣсца цѣ безъ катихита!

— Поминальне богослуженне за бл. п. о. Льва Пелевого отбулося — якъ доносатъ до „Шкѣльной Часописи“ — дня 1 надолоста въ Горенцѣи заходемъ учительѣи тамашной школы, котрѣи все бачили въ покойнику своего приѣтеля и друга та отъкуна школы. На богослуженне прибуло 20 запрошенихъ учительѣи зъ повѣта. По богослуженю учитель зѣбравлосъ въ школѣи и рѣшили завязати филию педагогичного товариства. Мѣсцевнѣи душпастьеръ о. Стефанъ Макогонскій заложивъ въ Горенцѣи хоръ для сѣнѣи зъ нотъ, до котрого дуже радо горнута молодѣи и старѣи. Читальня завязана ще 1876 р. розвиваея хорошо. Члены читальнѣи намѣриють осунати власну крапинку и на тую цѣль зложили вже 80 зр. Щастѣи Боже!

— Зъ Золочева пишуть намъ: Тутешнѣи адвокатъ дръ Гайне упавъ жертвою негодной мести когось невыслѣдженого. Именню выславъ ктось зъ Золочева до редакцій польскихъ газетъ завѣдомленне, что дръ Гайне померъ и что похоронѣи мае отбутитъ 24 надолоста. Дръ Гайне жѣи и гѣишится добрымъ здоровьемъ, а сего фальшивоу зѣветкою лишь занепокоено численну родину. Дръ Гайне, яко наилучшій защитникъ мае и межи Русинами численну клиентелю, а гдейкѣи полагаючи на фальшивѣи вѣдомости, звертаютоса до знакомыхъ съ занытанемъ, кто помершого заступасъ.

— Дръ Маркиял Мадейскій, адвокатъ краевнѣи у Львовѣи, соймовнѣи посолѣи, буюшій вице-президентѣи мѣста Львова, членъ львовской мѣскои рады, президентѣи галицкого гипотечного банку, сnyderкѣи и правннѣи консултентъ рѣжныхъ финансовыхъ институтѣи и членъ завѣдуючои рады двохъ желѣзныхъ дорогъ, вѣсьеи недавно въ краевнѣи видѣлѣи прошенне о принятѣи его сына на коштѣи краевнѣи

въ войскове заведенне „Thegervianish“, за що другѣи, не користаючи даровымъ помѣщенемъ, мусѣи платити 1200 зр. рѣчно. Дръ Мадейскій предложивъ сѣидѣиство убожества, выставлене ему неправильно президентомъ м. Львова п. Домбровскимъ (до того едино управнѣи паротхильный урядѣи и мѣскои комисаріятѣи), потверджаючи, что отецъ петента „не мае нѣякого движимого анѣи недвижимого майна“. Тымъ часомъ у п. Мадейского есть, кро́мъ кількохъ селѣи, ще перебѣишнѣи рѣчний доходѣи въ круглѣи оумѣи 30.000 зр., побиранѣи за грубѣи вышенаведенѣи податкѣи а не менше интратаи почетнѣи урядѣи. Фактъ сей выликавъ во Львовѣи всюду велике недоволенне.

— Побитя. Въ селѣи Суходолѣи, гусятинского пов., привабилы два селяне, Федѣи Новенчукъ и Яковѣи Галинякъ селянина зъ села Кривенького въ корчму и за то, что свѣдчавъ въ судѣи противъ нихъ, били его такъ страшно, что несчастнѣи въ ихъ рукахъ закѣичивъ жытѣи. Обохъ убийцѣи увязняли. — Въ Шуларцѣи; пов. борщѣевского, напали селяне двѣрского паробка Ивана Мулика и такъ его побилы, что въ кількока годинъ умерѣи. Убийцѣи увязнено.

— Тѣло убитого жиди Изака Брейхера зъ Любичѣи найдено въ селѣи Журавцахъ, равского повѣта. Убитый зѣбравъ въ сѣи ударомъ палки по голови. Подозренне упало на кількохъ людей котрыхъ и увязнено.

— Въ Россіи зѣишли сими днями зъ свѣта двѣ знатнѣиши личности: баронъ Николай Александровичъ Корфъ и Александрѣи Ивановичъ Кошелевъ. Ник. Корфъ буюи одинъ зъ виднѣишихъ педагоговъ и публицистовъ русскыхъ. Писавъ богато, а найважнѣишими суть его письма о народнѣи образованю и книжки уложенѣи нимъ для початковъ шкѣль („Нашѣи Другъ“). Покойннѣи мѣстилъ свои працѣи въ „Вѣстнику Европы“, въ „Русской Мысли“, въ фейлетонѣи „Одесского Вѣстника“ и въ другихъ. Все стоявъ за разумнымъ, поступовымъ и гуманнѣи вѣденемъ дѣтей въ народныхъ школахъ; нѣколи покойникъ не мѣгъ погодитися съ тымъ, чтобы въ народныхъ школахъ на Украинѣи не вольно учти по малоруски, але — якъ теперѣи дѣея — по великоруски. Пок. Корфъ бачивъ въ тѣмъ дуже велику шкоду для розвою народного образованя и при войкѣи данѣи олучайности выступивъ противъ того въ печати и въ товариствѣи. Яко чоловікъ либеральнѣи и толерантнѣи, мае онъ богато вороговъ, котрѣи не признавали ему заслугъ, ставали въ дорожѣи его добрымъ замысламъ а навѣи переслѣдвали его, — але онъ съ желѣзноу вытравалоствоу працювавъ до самой коңчаны въ выбранѣи разѣи наприямъ. Вѣи честнѣишѣи газеты русскіи выказують глубокий жалѣи по покойнѣи бар. Николаю Корфѣи. — Кошелевъ буюи писателемъ-публицистомъ и земокимъ дѣятелемъ. Онъ выдававъ и писавъ въ часописяхъ „Руская Весѣда“, „Весѣда“, „Земство“. Належавъ до партіи лучшихъ панславистѣи. Освобожденне крестьянъ занимало его ще за царюваня Николая. Въ початку 1860-тыхъ роковъ буюи министрѣи финансовъ Царства Польского. Отъ 1815 року правительство русское мусѣло докладати до бюджета Царства Польского. Дочерва Кошелевъ привѣи тамъ финаню до порядка такъ, что отъ тогды Царство Польске держится вже власными доходами. — Сими днями умерѣи такожь херсоньско-одесскій архіепскопъ Димитрѣи въ 77 роцѣи жытѣи.

— Стрѣишь оваченикъ. Найновѣишимъ въ области стрѣишь и небувалыхъ дои — есть теперѣи стрѣишь священникѣи въ Анконѣи. Дѣвѣта ихъ отъмовило тамъ читати службы и отпраздати въ загальнѣи функціи своего званя, доки имъ епископъ не признасть jus stolae и отисло не означити ихъ доходѣи.

— Дня 29 л. с. м. видѣли мы надъ Львовомъ мѣжь 5-ою а 6-ою годиню вечеромъ на полуднево-заходнѣи сторонѣи неба прекрасне и рѣдке у насъ явище — поѣничне свѣтло. Широкою луною стояло оно на поднѣишнѣишею темною отъною мглѣи, немовъ отблѣскъ величезного пожара. Барва свѣтла бую рожево-червона. Коли мрака надтягла и закрыла небо, то ѣи свѣтло щезло.

— Нынѣшнє число (10) „Нового Зеркала“ саонѣисковала ц. к. Прокураторія. Новый накладъ роздѣшея зъ вѣвторокъ.

ПОСМЕРТНѢИ ВѢСТИ.

— О. Стефанъ Василевичъ, парохъ Долгомостиньскѣи и деканъ судово-вишеньскѣи упокоюся дня 15 надолоста с. р. Буюи се мужъ повный заслугъ и тихій труженникъ около добра народа, бо тѣлько за его старанемъ заложено въ его парохіи шинхѣи громадокѣи, мѣстнѣи до теперѣи 500 кѣрцѣи зѣбжа, а щобъ охоронити своихъ парохіанъ отъ лихвы жидѣовскѣи, заложивъ касу громадоку, котра теперѣи обертас капиталомъ до 3.000 зр. Тожь и парохіяне, перенятѣи глубокии жалемъ по утратѣи своего отца духовного, численно явилося на похоронѣи его, а при послѣднѣи працаню съ тѣлннѣи останками покойного видно буюи неодоу слезу широго жалю; они глубоко почувствовали свою страту. Яко деканъ буюи покойникъ щирымъ другомъ вѣсѣи належачихъ до его деканату, черезъ что зѣднѣавъ обѣи загалнѣи честь и любовь. Вѣсьеи о его несодѣишнѣи смерти тронута важно кождого зъ кодеканальныхъ. Вѣчна ему память!

ВѢСТИ EPAPXІАЛЬНѢИ.

Зъ Аспархіяи Львовоки.

Декреты уаьденія отъ конкурсового испити получили оо.: 1) Юо. Каминскій зъ Воднякъ, 2) Лук. Сѣчинскій зъ Угрыня, 3) Ис. Ганкевичъ зъ Пановецѣи, 4) Северинъ Левинскій зъ Джурова, 5) Корн. Монцѣовичъ зъ Вертець, 6) Ии. Ко-

зловодій з Стрільча, 7) Мод. Диботрянскій з Стегняковець, 8) Іос. Стрільбицькій з Саранчук, 9) Гр. Филипович з Черновець и 10) Іос. Терешкевич з Загбрі.

Завідательство прихода Фатковъ получилъ о. Теодоръ Дронтъ.

Президія намістництва годиться на кан. виступацію о. Кирила Фадієвича въ Дулибахъ. Личний додатокъ въ квоті 100 зр. річно на 3 роки уйділо ц. к. намістництву о. Іосіау Горалевичу, пароху зь Петранки.

Введеній яко завідатель (на місце увільненого капелана о. Адама Стрелбицького) въ Худівцяхъ, дек. кудринецкого, о. Іос. Калиновичъ.

(Надбслане.)

I.

(Бонбони зь вузколистної бабки?) Кто не застудився ще підчас острого непогоди и не набрався задля початкової неувати сильного нежиту, той хто не перебув безсонною ночи, мучений кашлемъ, що аж до блювоти доводивъ? — Неодинъ береся рано зь відкинемъ слини, въ ночи назбирано, засохло въ горлі и стоить неспівомий мимо цѣлого множенства безхосеннихъ лѣківъ, котрихъ ужинає дуже а дуже рѣдко веде до выздоровленя. Мы робимо тому уважними на правдивий бонбон зь вузколистної бабки фирми Виктора Шмидта и сина въ Вѣдні, а о нихъ знаменитѣмъ дѣланю може всякій пересвідчитися. Цѣна вузколистна бабка мѣстить въ собі тайну доси не выявлену, що розпаленої слизової скрѣп гортанки и системою горляному скоро помагає и черезъ те прискорює вызлѣчене недужихъ органѣвъ. Тому ти бонбони повинна мати кожда родина. Въ кожній аптецѣ можна дбстати правдивий

II.

— Брокгава „Малый Конверсационный Лексиконъ“, 3 виданье, въ двухъ томахъ, есть, якъ загално признано, найбѣнѣйшою книгою, коли треба сейчасъ поинформуватися, особливо для тыхъ, кому за дорого набути великій Лексиконъ. Онъ обнимає послѣ обчиленя фирми накладкою 64754

статей и кілька сотъ образковъ и картъ на 80 таблицахъ поодинокихъ и подвійнихъ. На всяке запытанье дає отповѣдь, статіи короткі, звязли и коректні: все се особливо отличія того невыскажуемого жерела людского знаня. Дешева цѣна 15 марокъ за дво-томове, дуже хорошо оправлене дѣло, — яка тільки въ надѣ на якъ найбільшій розкупъ могла бути такъ низькою установа, — дає можливість такожъ менше заможному набути той підручний словарь, котрий повиненъ бути для кожного найцригідѣйшимъ подарункомъ на Рѣздвянй свята.

Курсь лѣвобскій зь дня 29. л. листопада 1883.

Table with columns: платити, ждано, австр. валютою, р. фр., р. фр. and rows for various financial items like 'Акции за штуку', 'Листы заст. за 100 р.', etc.

Advertisement for sewing machines. Includes text: 'Найновѣйшій и поправленій МАШИНЫ ДО ШИТЯ сь гарантією 5 лѣтъ.' and 'Тыжневій раты 1 зр. або пѣсля умовы.' Also features an image of a sewing machine and a bicycle.

Advertisement for 'Мертвѣ Душѣ' (Dead Souls) by Gogol. Text: '„МЕРТВІ ДУШѢ“ гумористична повѣсть Миколая Гоголя сь портретомъ автора и „Словомъ отъ Издавництва“ (278 сторѣнь великой 8 ки).'

Advertisement for 'Илюстрованый Календарь' (Illustrated Calendar) from the 'Pросвѣта' society. Text: 'Илюстрованый Календарь Товариства „Просвѣта“ на рѣкъ 1884. укладу Василя Лукича.'

Advertisement for coal and coke delivery. Text: 'Доставка камѣнного угля и коксу. На рѣкъ 1884 розписуєся въ дорожѣ офертъ доставка: 100.000 сотнарѣвъ метричныхъ угля, камѣнного звичайного 5.800 " " " " до кузпѣ и 1.000 " " " " коксу.'

Advertisement for agents: 'СПОСОБНЫХЪ АГЕНТѠВЪ' seeking one Amsterdam agent for bank business.

Advertisement for Ivan Poravskiy: 'Иванъ Поравскій рутинований Строитель фортецяновъ'.

Advertisement for Lev Abramovich: 'ЛЕВЪ АБРАМОВИЧЪ' in Lviv, Rylyk, and Erbara.

Advertisement for 'САНН' (Sann) medicine, described as a Russian-Lithuanian remedy for various ailments.

Advertisement for a school: 'Ученикъ середнихъ шкѣлъ' seeking a house and kitchen.

Advertisement for 'Граючія предмети' (Musical instruments) and 'Коробки граючія' (Musical boxes).

Advertisement for 'Свѣчи церковній' (Church candles) by Karol Balaban.

Advertisement for 'Шварцъ до чобѣтъ' (Black stockings) by K.M. Voznyak.

Advertisement for 'Граючія предмети' (Musical instruments) and 'Коробки граючія' (Musical boxes).

Advertisement for '„Скошеный цвѣтъ“' (Cut flowers) by Vasyl Barvanka.

Advertisement for 'Шварцъ до чобѣтъ' (Black stockings) by K.M. Voznyak.

Advertisement for 'Граючія предмети' (Musical instruments) and 'Коробки граючія' (Musical boxes).

Advertisement for 'Бонбони бабкові' (Babka candies) by Viktor Schmid & Sons.

Advertisement for 'Торговля знарядѣвъ, иконъ, книгъ и ризъ церковныхъ' (Trade in church items) by V. Stakhovich & Sons.

Advertisement for 'Граючія предмети' (Musical instruments) and 'Коробки граючія' (Musical boxes).

Advertisement for 'Бонбони бабкові' (Babka candies) by Viktor Schmid & Sons.

Advertisement for 'Торговля знарядѣвъ, иконъ, книгъ и ризъ церковныхъ' (Trade in church items) by V. Stakhovich & Sons.

ка" выдані и въ кѣнці выслушано цѣкавого и съ гуморомъ написаного отчету тов. кор. К. „О торѣчнѣй вандрѣвцѣ рускои молодѣжи“. На слѣдующемъ засѣданіи держати буде тов. Сосенко отчетъ — оцѣнку книжки „Новій украинскій пѣснѣи про громадскій справы“.

Загальний збѣръ „Кружка правникѣв“ отбувся въ недѣлю въ университетскѣй сади ч. V. Головою на будущій рѣкъ выбрано одноклосно тов. Костя Левицкого, касирѣромъ тов. Кулачковскаго, бібліотекарѣмъ тов. Зубрицкаго, а секретарѣмъ тов. Сосенка. Посля оживленыхъ дискусій надъ рѣжними предметами, тикаючими справѣ „Кружка“, збѣръ закѣнчившия прекрасно обработанымъ отчетомъ тов. Костя Левицкого „Борба за право“, въ котромъ прелегентъ старався познакомити хочъ невеличку часть нашихъ интеллигентныхъ людей съ содержаниемъ славнои книжки Игеринга „Der Kampf ums Recht“.

Окружна рада школьна въ Ярославѣ розписуе конкурсъ для учительѣвъ въ своѣмъ окрузѣ въ слѣдующихъ мѣсцевостяхъ: 1) Кореница, 2) Лазы, 3) Реплинъ, 4) Свѣте, 5) Мякишъ новый, 6) Залѣска Воля, 7) Горасецъ, 8) Жукѣвъ, 9) Тешатышъ, 10) Кидаловичѣ, 11) Киселевъ, 12) Розваницы, 13) Дубровица, 14) Грабовецъ, 15) Радана, 16) Вигаль, 17) Фурторы, 18) Куровица лѣсова, 19) Лѣвча, 20) Подымчина, 21) Суха Воля, 22) Шутковѣ, 23) Фрайфельдъ. Рѣшинець до 5 л. сѣчня 1884 р.

Стипендіи зъ фундації мѣста Николаева по 60 зр. рѣчно удѣлило намѣстництво Ник. Корещоу, уч. V кл. гимназіи Францішка-Йосифа у Львовѣ и Алекса. Макошновичеву, уч. III-ои гимн. классъ въ Стрию.

Передъ поврокомъ выйшовъ въ Петербурзѣ „Кобзаръ“ Тараса Шевченка въ 6000 примѣрникахъ. Доси розѣйшовся весь той величезній накладъ, а mimo того пощты не ослабьюсь. Тому то — якъ пише кѣвска „Заря“ — платять за примѣрникъ „Кобзаря“ дуже високо: 5 рубльѣвъ замѣсть 3 (на великовѣмъ паперѣ) и 3 рубльѣвъ замѣсть 1 рубль. 25 коп. (на простомъ паперѣ). У фирми Л. В. Ильницькаго, котра зробила выданье, нема нѣ одного примѣрника. Въ виду того численного пощты на творы великаго нашего поэта, п. Дѣяконовъ (котрый обьявъ книгарию по Л. Ильницькѣмъ), постарався о нове выданье „Кобзаря“ въ 18,000 примѣрникахъ, котре отзначася отъ розѣйшовшогося своимъ форматомъ и дешевоствою. Выданье вскорѣ появится въ продажѣ, форматъ его невеликій, кашеневый, друкъ подобный, якъ въ заграничныхъ выданняхъ нѣмецкихъ книжковѣвъ. Цѣна въ продажѣ отъ 60 до 70 коп. Такъ якъ дороге выданье розѣйшлося въ протягу кѣлькихъ мѣсяцѣвъ въ 6000 примѣрникахъ, то дешеве выданье Шевченка — есть надѣя — розѣйдеся отповѣдно съ скорше. Коли не брати на увагу учебникѣвъ и рѣжнихъ информацийныхъ книгѣ, то показуеся, що такъ численне и скоре розширенье книгѣ въ Россіи — якъ „Кобзаря“ — есть фактомъ рѣдкимъ и дѣйствително дуже отраднимъ. Въ данѣмъ случаю мы наглядно переосвѣдчусь, якъ високо ставаться имя Шевченка и до якои степени его творы суть популярнѣ въ рускиихъ земляхъ.

До вѣдомости гено-нат. напитулы въ Перемышляхъ. Дня 28 л. падолиста с. р. въ среду, прійшли до села Спась, въ повѣтѣ долиньскѣмъ, два люде абрати грошѣ на церковь архикатедральну въ Перемышляхъ. Каждый сѣбшитъ и дае охочо на тацу, якъ кого тамъ стане, но о диво! — тѣя людове бесѣдуютъ только по польски! Однѣ съ цѣкавейшихъ замѣтавъ: „Чому Вы не говорите по руски?“ А они на то: „Мы nie уміемеу“. Люде нашѣ неписемной гадають, що то збиряють на костель, отже не радо дають, особливо зъ скарбны церквови. Гр. кат. капитула въ Перемышляхъ повиннабы такой anomalies зарадити? — *Светока.*

Кѣвска часопись „Заря“ подае цифрову оцѣнку дѣяльности малорускои группы за часъ ей недового пробуваня въ Кѣвѣ. Всѣхъ малорускихъ представленъ было: вечѣрныхъ 19 а ранѣшнихъ 3. Доходу brutto зъ вечѣрныхъ представленъ было 18,232 рубль. 32 коп., зъ ранѣшнихъ 1,590 рубль. 40 коп.; два ранѣшныя представлення буди по зниженныхъ майже о половину цѣнахъ. За вѣсь 22 представлення прійшло 19,822 рубль., т. е. пересѣчно за одно представленье вечѣрне около 960 рубль., а за одно ранѣшне (беручи на възглядъ и знижену цѣну) около 800 рубль. Наибольше сподобались „Черноморцѣ“, котрѣ представлено 3 разы (пересѣчний доходъ зъ одного представлення той штуки 1285 рубль.) и „Сватанье“, котре представлено было также три разы и дае пересѣчно по 1090 рубль. За намѣ театру съ музикою п. Савинъ (директоръ городского театру) доставѣ 60% всего дохода brutto, т. е. около 11½ тысяча рубльѣвъ.

Дрѣбнѣй вѣсти.) Выдѣлъ красевый выдавъ зъ касы красевои 100 зр. редакторѣмъ „Gazety Narodowej“ на памятникъ для пок. Генрика Шмигта. Красну каплицу поставила у себе гром. Ростки, косовскаго пощты и занисала на ен удержанье 200 зр.

Вѣсти епархіяльнѣ.

Зъ Епархіи Перемышскои.

Завѣдательства получили оо: Ем. Грыневцкѣй, сотрудникъ зъ Куликова получивъ завѣдательство Немирова, дек. любачевскаго; Никита Юсифовичъ, завѣд. кап. Куличкова, получивъ завѣдательство пар. Колодубы, дек. горожаньскаго. До каноничнои институції завѣзванный о.

Выдавецъ и редакторъ: Анто́нъ Горбачевскій.

Марк. Куновскѣй, завѣд. парохіи Яблдика выжна, дек. высочаньскаго, на туужъ парохію.

Именованными збѣтали оо: Г. нскѣй, до-теперѣшнѣй мѣтодеканъ и лшковицахъ, завѣдательствъ дек. судов. дунають, го, а I. Войтовичъ, пар. въ Судовѣи ги селяня, мѣтодеканомъ того деканату.

Увѣлиненье отъ испыту кол.урсового получивъ о. I. Коровецъ, кап. Мервици, дек. жовківскаго.

Личный додатокъ 100 зр. зъ релігиѣного фонду на дальшій лѣта получивъ о. Вас. Устиановкѣй, пар. Смереки, дек. балигородскаго.

..... исторія вставляеся до презвидія ц. к. на імѣ ва о каноничну институцію о. Ил. Крайчика, зав. кап. Куницька Волька, дек. жовківскаго, на туужъ капелянію.

Увѣлиненья о парохію Губычѣ, дек. дрогобыцкого оо. Иги. Гвоздовичъ, Сер. Турчановичъ, Иос. Дуркотъ, Теоф. Хоминскѣй, Иос. Созаньскѣй, Гр. Секеда, Кор. Рудавоикѣй, Ив. Копыстьянскѣй, Ил. Тула, Юл. Низовый, Иос. Константиновичъ, Кор. Строньскѣй, Ив. Мудракъ, Ив. Коровецъ, Ант. Волощакъ, Л. Паппъ, Гр. Васильевкѣй, Анд. Тимкевичъ, Анд. Кочиркевичъ, Волод. Бѣрецкѣй, Иоак. Савчинъ, Пег. Полянскѣй, Дим. Венгриновичъ, Мих. Флюнтъ, Ор. Литошинскѣй, Пег. Подлускѣй, Илар. Куцѣль, Вас. Фидикъ, Мих. Фолисъ.

Введеній въ душпаствыркѣй посады: I) въ сотрудничтва оо: Ив. Кирилянъ въ Добромилѣ, Вас. Боровецъ въ Пятилицѣ, Иос. Манастирскѣй въ Любичѣ, Евг. Горницкѣй въ Броници, Ив. Яросевичъ въ самостѣбное сотрудничтво въ Яблоновѣ. II) въ завѣдательства оо: Вол. Мосевичъ въ пар. Сѣльци, дек. белзьскаго; Вас. Салагубъ въ пар. Устрикахъ горѣшнихъ, дек. затварницкаго.

Зъ А.Швархін Льѣвѣскѣй.

Испытѣ конкурсовый позволено робити пазвъчайно д. 14 грудня о. Петр. Виланьскому зъ Кїйданова.

Завѣдательства получили оо: Зен. Сѣменовичъ въ Милошовичахъ, дек. щирецкаго; Теод. Косевичъ въ Долинѣ, дек. перегиньскаго.

Увѣлиненый отъ завѣдательства въ Милошовичахъ о. Мих. Боднаръ.

До каноничнои институції завѣзванный о. Кпр. Фаціевичъ на Дулабы.

Презенту получили; 1) на Долину о. Иосифъ Лопатынскѣй (митропол. консисторія вставила до ц. к. намѣстництва о затвердженье); 2) на Великополе, дек. городецкаго, получивъ презенту о. Л. Луцкѣй.

Переписка Редакціи и Администрации.

Всч. И. Д. из Дараховъ. Дня 22 червня получили мы 1 зр. для „Провѣты“ отъ хв. Братства въ Дараховѣ и передала, куда слѣдуе, — на що маемо поквитованье. — Всч. И. К. из Незнаковъ. Вы прислали намъ переказомъ 10 лютого с. р. 4 зр., а 23 червня передала 6 зр. — отже належатся ще 2 зр. Ошибка здаеся въ томъ, що въ р. 1882 „Дѣло“ коштувало 4 зр. на повѣ року. — Всч. Н. К. из Райскѣмъ. Заплатчено до кѣнця року. — Всч. Н. Д. из Коломыж. Дня 7 лютого и 24 серпня прислали Вы намъ за кождымъ разомъ 1 зр. для „Сіона“ — мы тѣ грошѣ передала ред. „Сіона“ и маемо на те поквитованье. — Всч. И. Т. из Беремѣвцѣмъ. Дня 19 липня передала мы отъ Васѣ „Батьківщинѣ“, на що маемо поквитованье; намъ належатся ще 1 зр. до кѣнця року. — Всч. Т. К. из С. Въ той формѣ, якъ Вы надѣслала, годѣ намъ умѣстити въ „Дѣль“.

На руки редакціи „Дѣло“ прислали:

На „Рускѣй Правотарѣ домовый“ Ви. Ф. Михаловскѣй въ Буоку 3 зр. 25 кр. и Ви. Н. Ганянчакъ въ Живци 3 зр. 25 кр. Для „Народной Торговлѣ“ о. А. Навроцкѣй въ Голгоцахъ 21 зр.; о И. Навроцкѣй въ Голгоцахъ 11 зр. и п. Д. Гладиловъ во Львовѣ 11 зр. На творы пок. В. Навроцкаго: о. А. Навроцкѣй въ Голгоцахъ 2 зр. и о. И. Навроцкѣй въ Голгоцахъ 2 зр.

! НА СВЯТА !

4 1/10 кило	Меду	.	2 зр.	75 кр.
4 8/10	„	Маку сяного	.	2 „ 25 „
4 8/10	„	„ сѣрого	.	2 „ — „
4 8/10	„	„ сливок ошуненыхъ	.	1 „ 90 „
4 1/2	„	„ Повилъ найдобѣрн.	.	1 „ 90 „
4 1/2	„	„ добѣрныхъ	.	1 „ 75 „
4 8/10	„	„ Орѣховъ волос. добѣр.	.	1 „ 80 „
4 8/10	„	„ „ найдобѣр.	.	2 „ 10 „
4 8/10	„	„ Мигдалѣвъ солодк. добѣр.	.	6 „ 50 „
4 8/10	„	„ Родзинковъ безъ костокъ	.	3 „ 60 „
4 8/10	„	„ Маронѣвъ (каштанѣвъ)	.	1 „ 60 „
4 1/2	„	„ Яблокъ ренетъ	.	1 „ 65 „
4 1/2	„	„ „ машанцкихъ	.	1 „ 65 „
4 1/2	„	„ Грушокъ добѣрныхъ	.	3 „ — „
4 2/10	„	„ смальцю въ начѣ	.	3 „ 80 „
4 1/10	„	„ „ бляшанцѣ	.	4 „ — „
4 8/10	„	„ Солонины найдобѣрн.	.	4 „ 05 „
3 1/2	„	„ Мармоляды морелевой	.	5 „ — „
4 1/2	„	„ Сливокъ милевыхъ 8 п.	.	4 „ 70 „
4 1/2	„	„ „ „ 9 п.	.	4 „ 85 „
4 8/10	„	„ Фигъ султаньскихъ добѣрн.	.	3 „ 80 „
4 8/10	„	„ Кавы доб. отъ 5 зр. 70 кр.	.	8 „ 50 „
1	„	„ Гербаты „ 2 „ 80 „	.	8 „ — „

(1—6)

Тома Гуровичъ

Будапешть VII. Königsgasse Nr. 23.

Шварць до чобѣтъ

безъ витрѣлоу!

зъ першои ц. к. фабрики заложенои въ роцѣ 1835.

Ст. Ферноленда въ Вѣднѣ

по цѣнѣ фабричнѣй, а то:

1 пудеано по 2, 4, 7 и 14 кр.

можно получить въ Торговлѣ:

К. М. Возняка во Львовѣ

ул. Орженьска ч. 6. (напротивъ „Народного Дому“)

Шкѣра шварцована тымъ чорнѣломъ (шварцомъ) стаеся неперемакаючою и мягою.

Замовленя зъ провинціи выповняются отворотною почтою, не числячи за опакованье.

Цѣнникъ другияхъ товаровъ отсылаю на жаданье франко.

До Ф. Г.

Добре. Поѣдемо до Вѣднѣ Щобы разомъ — потреба въ частъ зголоситися після умовы.

Ми — чл.

Иванъ Поравскій

рутинований

Строитель фортепьяновъ

завѣдомляе властителей фортепьяновъ въ Львовѣ и на провинціи, що працюе въ томъ заводѣ лѣтъ 15, кѣлька лѣтъ мавъ практику въ фабрикахъ Варшавскихъ, выконуе строенье и всяку репарацію съ наибольшою старанноствою и совѣстностею.

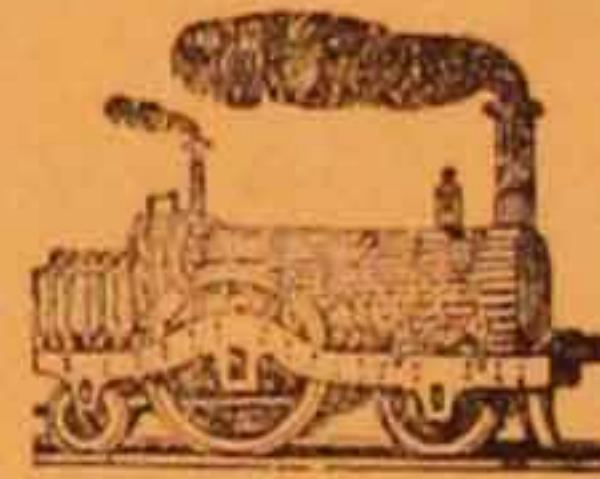
На провинцію выѣжджае власными коными, правильно що кварталу. Небагомъ выѣде въ повѣты жовківскѣй, равскѣй, цѣшановскѣй.

Завѣзваны буде отбирати poste restante Жовківъ, Рава и Нароль. Во Львовѣ просятъ взывати картою корреспонденціною адресуючи **Иванъ Поравскій**, уляца Лычакѣвска, ч. 89. (2—3)

Товариство ц. к. уприв. желѣзницѣ Льѣвѣско-Черновецко-Яссскои

(Львнѣ Австрійскѣй).

Ч. 24.272/V

Достава одѣжи для службы.

На рѣкъ 1884 а евентуально и на довѣшій періодъ часу розписуеся въ дорогѣ офертъ достава одѣжи для службы.

Оферты заосмотреннѣ стемплемъ, опечатаннѣ и съ положеною написею: „Оферта на доставу одѣжи для службы“ належитъ вѣстѣи найдальше до 17 Грудня сего року до дѣдинѣ одинайцатѣи передъ полуднемъ въ головномъ Зарядѣ въ Вѣднѣ, въ комитетъ зарядуючоимъ въ Букарештѣ або также въ Дирекціи руху во Львовѣ або въ Яссахъ. рѣвночасно жь, однакъ окремо, зложити при касѣ одного зъ вышне поименованыхъ мѣшъ вадіюмъ въ высокости 5% вартостѣи озерованѣи доставы.

Выказы подрѣбностей и взѣрцѣ, якъ также условия лицитаціи и доставы може каждый заинтересованный переглянути въ бюроахъ Зарядѣвъ матеріалами у Вѣднѣ, во Львовѣ и въ Яссахъ; выказы же и условия по зложеню почтовой оплаты може получить на вѣсьзане мѣсце.

Оферты вносеннѣ по уплывъ визначеного часу або не отповѣдаючѣ въ чѣмъ небудъ условиямъ нынѣшного оповѣщеня, не будутъ зовѣсѣмъ увзгляднени.

Вѣденъ въ Жовтнѣ 1883.

Рада Завѣдуюча.

Илюстрованъй Календаръ

товариства „Прѣсвѣта“ на рѣкъ 1884.

укладу Василя Лукича.

Содержанье Календаря показуе, що часть информацийна и литературна дуже богата, а Уставъ церковный уложеный черезъ еахового знатока.

ЦѢНА 50 КР.

Дѣстатѣи можна въ товариствѣ „Прѣсвѣта“ и во всѣхъ большѣихъ книгариныхъ въ Галичинѣ. Замовляючѣ у „Прѣсвѣты“ зъ провинціи, долучать 5 кр. на почту.

Понеже накладъ невеликій, просимо сошшити съ замовленями. Календаръ 1883 р. бувъ минушого року до половины грудня вже вычерпанный.

Товариство „ПРОСВѢТА“

уляца Снарбидасна ч. 2.

Зъ друкарнѣ Тов. им. Шевченка подѣ зар. К. Беднарского.

Свѣчи церковнѣй

чистѣ, безъ домѣшки землянои воску и другого суррогату поручае

ТОРГОВЛЯ

Кароля Балабана

подѣ Золотымъ Когутѣмъ Галицка ч. 396.

Штуки по 2 ф., 1 1/2 ф., 1 ф., 1/2 ф., по 54 кр. за фунтъ.

Продаючи только товаръ оголошующу якъ и отупѣшнѣй цѣны и закупаючи для того Ви. Кляръ опшѣдзувати свѣчи лишь зъ торговлѣ.

УВАГА. Въ цѣннику моесъ той роздѣланѣмъ съ ч. 129 „Дѣла“ шла ошибка друк. въ цѣнѣ герб. имено замѣсть 1 фт. Высѣвокъ списать 1 ар. 40 кр. — має бути 70 кр. Управшамъ тому П. Т. п. чистѣ о ласкаве поправленье ошибок.

Въ администраціи „Дѣла“ жна дѣстатѣи слѣдующѣи праці:

Володимира Барвѣньскаго:

1. СКОШЕННѢЙ ЦВѢТѢ (мамокъ зъ Галицкихъ образковъ) цѣна 15 зр.
2. БЕЗТАЛАННЕ СВАТАННѢЙ образковъ зъ Галицкаго жана цѣна 80 зр.
3. ОТЧИТЬ ВѢ 100 ЛѢТѢ РОКОВИНЫ ЦЕСАРЯ ИОСИФА П. 17 (29) падолиста 1880, цѣна 25 зр.
4. БЕСѢДА ВЫГОЛОШЕНА НА НАРОДНОМЪ ВѢЧУ РУСКОМЪ 18 (30) падолиста 1880, о економичныхъ справахъ, цѣна 15 зр.

Доходъ зъ першого твору пра значе Родина покойника на памятникъ набранный, зъ дальшнѣмъ же трѣхъ працъ на стипендію Володимира Барвѣньскаго. (9—)